

Лари Нивън

Грешката

Командър Елрой Барнс се полюшваше с глуповата усмивка в люлката си, в носовия отсек на товарния кораб за Ганимед. През широкия, извит прозорец пред него, надничаха далечните звезди. Загледан замечтано в тях, Барнс забеляза с известно закъснение втренчилият се отсреща извънземен.

Елрой Барнс се втренчи на свой ред в него. Висок осем фута, масивна, покрита с люспи глава и зейнала паст, обзаведена с две дузини блестящи, остри като шило зъби. Четирипръстите ръце със закривени нокти стискаха някакво едрокалибрено подобие на пистолет.

Барнс вдигна вяло ръка и помахна.

Ктистлмуп беше изненадан. Мислите на човека бяха замъглени, почти неразгадаеми. Извънземният опипа кораба за други източници на мисли, ала на борда изглежда нямаше никой друг освен Барнс.

Ктистлмуп прекрачи през стъклото в кабината.

За първи път на лицето на Барнс се изписа изненада.

– Хей, страхотен номер! Можеш ли да го повториш?

– Нещо не е наред с теб – излъчи Ктистлмуп.

Барнс се ухили.

– Човек трябва да в-взима мерки за б-борба с космическата скука, иначе току-виж си из-изкукал по време на полета – той надигна пласмасова тубичка, пълна със зеленикави таблетки. – НСТ-24. Гарантира приятно пътуване. Така и така няма к'во да се прави, докато не пристигнем в околностите на Юпитер. Защо не?

– Защо не какво?

– Защо да не предприема някое малко пътешествие, докато голямото си върви?

Ктистлмуп най-накрая взе да разбира.

– Направил си нещо с ума си. Химикали? На Марс предпочитаме директното стимулиране.

– Марс? Ама ти наистина ли...

– Барнс, трябва да ти задам няколко въпроса.

– Давай – махна небрежно с ръка Барнс.

– До каква степен е готова Земята да отбие атака от космоса?

– Това е ТАЙНА. А освен това, аз си нямам и на представа.

– Трябва да имаш някаква представа. Кои са най-могъщите ви оръжия?

Барнс наперено скръсти ръце.

– Няма да кажа – в мчъглата на мислите му проблесна далечна светкавица.

Ктистлмуп опита отново.

– Колонизирала ли е Земята други планети?

– Че как иначе. Трантор, Месклин, Барсум, Перелендра¹...

В мислите на Барнс се долавяше уханието на лъжа. Ктистлмуп започна да губи търпение.

– Всичко ще си кажеш – изрева той, протегна хищната си ръка и сграбчи Барнс за шията.

Барнс изцъкли очи.

– О, Боже, какво отвратително пътуване. Я ми подай флакона, дето пише „край“. Бързо!

Ктистлмуп го пусна.

– Казвай за защитните съоръжения!

– Трябва да взема един „край“. Голям, синкав флакон, някъде из аптеката – Барнс протегна ръка и отвори едно шкафче в стената, преди Ктистлмуп да успее да му попречи.

– И какво ще ти помогне този „край“?

– Да стигна края на пътуването. Подай ми го.

– И ще проясни мислите ти?

– Позна.

Ктистлмуп го проследи, докато погълне малката кръгла таблетка.

– Това е за в случай, че преминем през метеоритен дъжд и се налага спешно да променя курса – заобяснява му Барнс.

Ктистлмуп наблюдаваше как умът на Барнс се прояснява. Само след миг вече не ще е в състояние да крие мислите си. Няма да има никаква значение дали иска да отговаря. На Ктистлмуп ще му е достатъчно само да проследи картините, които ще пробуждат неговите въпроси.

Умът на Барнс продължаваше да се прояснява... и Ктистлмуп почувства, че престава да съществува. Последната му мисъл бе, че е допуснал някаква ужасна грешка.

КРАЙ

1. Планети от класически н.ф. произведения на А.Азимов, Хал Клемент, Е.Р.Бюроуз и К.С.Люис

© 1976 Лари Нивън
© Юлиан Стойнов, превод от английски

Larry Niven
Mistake, 1976

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/535>]